

fornuftigvis ingen Tvivl være om deres Stilling til dette Spørgsmaal.

De øvrige Herrer gav Max Bernhardt deres fulde Tilslutning. Og da denne Sag dermed mentes at være bragt i Orden, gik man over til at tale om Øjeblikkets Pengemarked og Aktiekonjunkturerne.

Tilslidst foreslog Max Bernhardt, at de nu skulde betragte Selskabet som endelig dannet, og at der derfor ikke skulde tøves med at lade Meddelelse herom tilflyde Pressen; og til Trods for, at de andre Herrer — med Undtagelse af Vekselerer Herløv, hans Fortrolige, og den unge Sivertsen, hans Ekko, — ytrede stærke Betænkeligheder ved saaledes at foregribe Begivenhedernes Gang, indeholdt forskellige københavnske Blade allerede den følgende Morgen under Overskriften „Et nyt Nationalværk“ en fanfareklingende Notits om Pers Projekt.

Pers Navn blev dog slet ikke nævnet i Notitsen, der i det hele havde en ganske foreløbig Karakter og kun fremtraadte som „et Forlydende i Børskrese“. Allerede den næste Dag kunde dog de samme Blade meddele, at „en Række betydelige Mænd og højtansete Pengeinstituter“ stod bag det store Værk.

Naar Max Bernhardt havde haft et saadant Hastværk med at paakalde Offenlighedens Opmærksomhed for et Foretagende, hvortil han selv kun havde ringe eller slet ingen Tillid, og som han for sit Vedkommende agtede at lade falde, saasnart det havde udtjent efter hans Hensigt, var det stadig i Haabet om, at det skulde kunne lykkes ham at kvæle det københavnske Frihavnsprojekt allerede i Moders Liv. Og naar han i sine Meddelelser til Bladene havde undgaaet at nævne Per, var det for saa længe som muligt at fortie, om hvilken